

РЕШЕНИЕ

№ 255

гр. София, 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 15.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **620** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Н. Г. Д. срещу Решение № 1040-21-615/26.11.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което са отхвърлени жалбите му и са потвърдени Разпореждания № Д21-999-00-[ЕГН]/01.10.2019 г. и № Д21-999-00-[ЕГН]/01.10.2019 г., издадени от ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ С.-град, с които е спряно производството по изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване. В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно и издадено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Моли се решението да бъде отменено, като преписката бъде върната на административния орган с указания за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание се представлява от юрк. Б., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Н. Г. Д. отговаря на изискването за най-малко 6 месеца осигурителен стаж като

осигурен за риска общо заболяване и майчинство, поради което има право на парично обезщетение за времето на отпуск поради временна неработоспособност.

За изплащане на парично обезщетение по реда на Наредба за паричните обезщетения и помощи от ДОО /НПОПДОО/ са представени Приложения № 9 към болнични листове № E20197563648 и № E20197563649 за времето от 21.08.2019 г- до 19.09.2019 г. /тридесет дни/, от осигурители [фирма] и [фирма], издадени от ЛКК при ДКЦ XVIII-С. Е. на 21.08.2019 г., с причина 01 /общо заболяване с диагноза M51.9 – увреждане на междупрешленен диск, неуточнено/. Болничните листове са представени в ТП на НОИ С.-град със справки вх. № P14-21-000-00-000-5986648/19.09.2019 г. и № P14-21-000-00-[ЕГН]/19.09.2019 г.

При преценка на правото на парично обезщетение и след извършена проверка от експерт „Експертиза на временната неработоспособност“, е установено, че Н. Д. е ползвал продължителен отпуск поради временна неработоспособност, поради което и на основание чл. 112 от ЗЗ с жалба с изх. № 4305-21-3122/27.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град са оспорени пред ТЕЛК болничните листове, относно законосъобразността на издаването им.

На основание чл. 40, ал. 4 от КСО, Ръководителят по изплащане на обезщетенията и помощите при ТП на НОИ С.-град е издал Разпореждане № Д21-999-00-[ЕГН]/01.10.2019 г. и № Д21-999-00-[ЕГН]/01.10.2019 г., с които е спряно производството по отпускане/изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване. Разпорежданията са оспорени по административен ред, като са потвърдени с Решение № 1040-21-615/26.11.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град.

По делото е представено ЕР № 2607/05.11.2019 г. на ТЕЛК, I УМБАЛ [фирма] – С., II състав, по подадената от Директора на ТП на НОИ С.-град жалба, с която са оспорени болнични листове № E20197563648 и № E20197563649, издадени на Н. Д. за периода от 21.08.2019 г- до 19.09.2019 г. /тридесет дни/. С ЕР на ТЕЛК болничните листове са потвърдени.

При така установената фактическа обстановка, съдът правил следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, във връзка с чл. 118, ал. 2 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117 от КСО. Процесните разпореждания също са издадени от компетентен орган, видно от приложената по делото Заповед № 1015-21-79/03.02.2017 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с която на Л. К. – началник сектор „Обработка на документи“ в ПОВН е възложено издаването на разпореждания за спиране на изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност.

Обжалваното решение отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, то съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му. При проведеното административно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от НМЕ, временна неработоспособност е налице в случаите, при които осигуреното лице не може или е възпрепятствано да работи поради: общо заболяване. Съгласно чл. 6, ал. 2 от НМЕ, отпускът поради временна

неработоспособност се оформя с болничен лист по образец, утвърден с акта на Министерския съвет по чл. 103а от Закона за здравето. Съгласно чл. 6, ал. 3 от НМЕ, при временна неработоспособност болничен лист се издава за времето от първия ден на настъпване на временната неработоспособност до нейното възстановяване или до установяване на трайно намалена работоспособност от ТЕЛК.

Съгласно чл. 19, ал. 3 от НМЕ, споровете между осигурения, лекуващите лекари/лекарите по дентална медицина и други заинтересувани лица и органи се разрешават по реда на чл. 112 и 113 от Закона за здравето. Според чл. 112, ал. 1, т. 2 ТП на НОИ има право да оспори решенията на ЛКК пред НЕЛК.

Според чл. 40, ал. 4 от КСО, ръководителят по изплащането на обезщетенията и помощите издава разпореждане за спиране на изплащането на обезщетенията за временна неработоспособност, когато са обжалвани актовете на медицинската експертиза.

Съдът, съобразявайки цитираните по-горе норми, приема, че оспореното решение е в съответствие с материалния закон.

Видно от доказателствата по делото, на жалбоподателя се издадени болнични листове № Е20197563648 и № Е20197563649 за времето от 21.08.2019 г. - до 19.09.2019 г. /тридесет дни/ от ЛКК при ДКЦ XVIII-С. Е. с причина 01 общо заболяване с диагноза М51.9 – увреждане на междупрешленен диск, неуточнено. Предвид определения продължителен период на временна неработоспособност, директорът на ТП на НОИ С.-град е упражнил правото си по чл. 112, ал. 1, т. 2 от ЗЗ, като е оспорил издадените болнични листове.

Процесните разпореждания са издадени на 01.10.2019 г., а решението на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено на 26.11.2019 г. Към дата на издаване на изброените актове не е било налице влязло в сила ЕР на ТЕЛК по подадената от директора на ТП на НОИ С.-град жалба срещу издадените на жалбоподателя болнични листове, т. е. било е налице неприключило оспорване на актовете на ЛКК. Правилно ръководителят по изплащане на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ С.-град е спрял отпускането/изплащането на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване на жалбоподателя, тъй като към момента на издаването на двете разпореждания не е имало влязъл в сила акт на медицински орган, въз основа на който да бъде отпуснато и изплатено паричното обезщетение.

С решението на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което са потвърдени издадените разпореждания, правилно е установено, че са налице предпоставките по чл. 40, ал. 4 от КСО за спиране на производството – обжалване на актовете на медицинската експертиза пред ТЕЛК.

За пълнота следва да се отбележи, че процесните актове не представляват по същество отказ за отпускане и изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване, тъй като касаят единствено движението на административното производство по преценка на правото на жалбоподателя на отпускане на паричното обезщетение и не са крайни актове, с които приключва административното производство.

С оглед изложеното, съдът приема, че оспореното решение е законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във

връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата Н. Г. Д. срещу Решение № 1040-21-615/26.11.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което са отхвърлени жалбите му и са потвърдени Разпореждания № Д21-999-00-[ЕГН]/01.10.2019 г. и № Д21-999-00-[ЕГН]/01.10.2019 г., издадени от ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ С.-град.

ОСЪЖДА Н. Г. Д., с ЕГН: [ЕГН], с адрес: с К., [улица], да заплати на ТП на НОИ С. град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 119 от КСО.

СЪДИЯ: